

νουν· είναι σαν τις άλλες τις Μεσαλίνας· θέλουν κά-
θε λεπτό νάλλαζουν κι από έναν, για να ξαπλώ-
νουνε φοβίμα τριγύρω τους, αίσθηματικὰ φοβίμα...
Ζούνε με τὴ μυρουδιά τοῦ φοβιμοῦ, μ' αὐτὴν θρέ-
φονται... Ἡ ζωὴ τις στενοχωρεῖ, τις πνίγει...

Οἱ Παριανοὶ θὰ τραβοῦσαν τώρα τὴν τρίτη κα-
λάδα. Ο Στρατῆς κι ὁ Χρόνης σηκωθήκανε ἀπὸ τὴ
φυκιάδα. Φεγγάρι· δλόγιμο φώτιζε τὰ κρογιαλί με
τὰ θυμάρια τὰ φουντωτὰ καὶ με τοὺς τρατάρηδες
ποῦ τραβοῦσαν.

— Βρε Χρόνη !...

— Λέγε !

— Τόση ὥρα σαπίσαμε με τις φοβιοκουβέντες·
Πάμε νὰ ζήσουμε καὶ λίγο, δουλεύοντας.

— Πάμε !

Καὶ πήγανε κι αὐτοὶ κι ἀνκατωθήκανε με τὸ
τσουρμ, βοηθώντας στὸ τραβήγμα τοῦ σκοινιοῦ. Οἱ
Παριανοὶ ζωεροὶ κι δλόγαροι τραβοῦσανε ἰσόχρονα
τὸ σκοινὶ τῆς τράτας τραγουδώντας χαμηλόφωνα
καὶ γλυκά·

Τὴν ἀπιστιά σου ὁ Γιαραμπῆς
ἀπὸ ψηλὰ τὴ βλέπει
κι ὅποιος γυναίκα πιστεψε
παλούκωμα τοῦ πρέπει.

— Χρόνη ! φώναξε ὁ Στρατῆς. Κλείσε, παρα-
καλῶ, κὺτὸ τὸ τραγοῦδι σὲ φάκελλο νὰν τὸ στείλου-
με ταχιά συστημένο τοῦ ἔρμου τοῦ Παύλου !

— Τόκλεισα !

Καὶ τραγουδῆσανε κι αὐτοὶ μαζί με τὸ τσουρμ·
Κι ὅποιος γυναίκα πιστεψε
παλούκωμα τοῦ πρέπει.

10. 9. 906.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΗΣ
ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΟΥ Reading

(Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπὶ περασμένο φύλλο)

*Ἐξ βδομάδες ὁ φυλακισμένος περπατοῦσε στὴν
ἀδελή, με τὴ σταχτιά ξεθωριασμένη φρεσιά καὶ με
τὸ κασκέτο τοῦ κατάδικου στὸ κεφάλι. Ἡ περπατη-
σιά του φαινότανε λαφύρι καὶ ζωηρὴ, μὰ ποτὲ δὲν
εἶχα δῆ ἄθρωπο ν' ἀντρικύζη τόσο λαχταριστὰ τῆς
μέρας τὸ φῶς.

Ποτὲ δὲν εἶδα ἄθρωπο νὰ ρίχτη τόσο δυνατὴ μα-
τιὰ σ' ἀήττῃ τὴ μακρὴ γαλανὴ σκεπῇ, ποὺ οἱ φυλα-
κισμένοι τὴ λέν Οὐρανὸ καὶ σὲ κάθε σύγνεφο ποῦ-
σερνε στὸν οὐρανὸ θόλο τὰ ξέγκλεγα μαλλιά του.

Δὲ στριφογύριζε τὰ χέρια του, σὺν τοὺς ξεγρα-
μένους ποὺ πασκίζουν νὰ μακρύνουν τις ἐλπίδες
τους, ἀήττος ὁ καταραμένος ποὺ βρισκόταν στὸ κατόι
τῆς μάθρας ἀπελπισιάς,

Δὲ στριφογύριζε τὰ χέρια του, οὔτε ἐκλαιγε, μὰ
οὔτε καὶ λυπότανε καν. Μόνο ρουφούσε τὸν ἀγέρα
σὰ νάδρισκε κεί μέσα κάποια γλύκα χωρὶς πόνο.
Μὲ δάανοιχτο τὸ στόμα ἔπινε τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς σὰ
νὰ εἶτανε κραδί.

Οἱ ἄλλες βαδανισμένες ψυχὲς κ' ἐγὼ ποὺ περ-
πατοῦσαμε στὴν ἀδελή, ξεχνούσαμε τὸ φταίξιμό
μας, ἂν εἶταν μικρὸ ἢ μεγάλο, καὶ κοιτούσαμε με θλι-
βερὴ καὶ θαμπωμένη ματιὰ τὸν ἄθρωπο ποῦπρεπε
νὰ κρεμαστῇ.

Παραξενεδοῦσαν δταν τὸν ἐδλεπες νὰ περνᾷ
με μιὰ περπατησιά τόσο λαφύρι καὶ ζωηρὴ κι δταν
τὸν ἐδλεπες ν' ἀντρικύζη τόσο λαχταριστὰ τῆς μέ-
ρας τὸ φῶς. Καὶ παραξενεδοῦσαν ἅμα στοχαζόσαν

πὼς ἀήττος ὁ ἄθρωπος εἶχε ἓνα τέτιο χρέος νὰ ξε-
πλερώσῃ.

Ποιανοῦ δὲν ἀναγάλιασε ἡ καρδιά δταν τις ἀ-
νοιξιάτικες μέρες εἶδε τὴ φυλλωσιά ποὺ ξεπεταεῖ τὸ
δρῦ ; Μὰ εἶναι ἐλευσινὴ ἢ δὴν τοῦ δεντροῦ τῆς
κρεμάλας καὶ τὴ ρίζα του δαγκώνουν ὄχιές. Ὅ,τι κι
ἂν εἶναι, πρασινισμένο ἢ ξεραμένο, ἓνας ἄθρωπος
πρέπει νὰ πεθάνῃ πριχοῦ γουρμάσῃ ὁ καρπὸς του.

*Ὁ κόσμος κι ἂν πασκίζη, δλες του οἱ προσπάθειες
ψηλὰ μὰ πολὺ ψηλὰ, ἀντικρίζουν τὸ θρόνο τῆς
οὐράνιας χάρις. Μὰ ποιὸς θὰ ἤθελε νὰ βρεθῇ μ' ἓ-
να κανάβινο λαιμοδέτη ψηλὰ σὲ μιὰ σκαλωσιά καὶ
μέσα ἀπὸ τὸ πετραχειλὶ τοῦ φονιά νὰ ρίχτη τὴν τε-
λεφτάτα του ματιὰ στὸ οὐρανὸ !

Εἶναι γλυκὸ νὰ χορέβῃ κανεὶς με τοῦ βιολιοῦ
τοὺς τόνους, δτα σοῦ ἀνοίξουν τὸ δρόμο ἢ ζωὴ κ'
ὁ ἔρωτας. Ὁραὸ κι ἀσύνηθο νὰ χορέβῃ κανεὶς με
ψάουτα καὶ λαγοῦτα. Μὰ δὲν εἶναι καθόλου γλυκὸ
νὰ στριφογυρίζῃ τὰ πόδια του, χορέβοντας στὸν
ἀέρα.

Μὲ περιέργια μάτια καὶ με τρελλὰς σκέψεις τὸν
κοιτούσαμε κάθε μέρα, καὶ βωτιόμαστε μέσα μας, μὴ
τυχὸν καὶ μεὶς τελειώσουμε με τὸν ἴδιον τρόπο,
γιατὶ κανένα δὲ μπορεῖ νὰ προμαντέψῃ ἴδια σὲ
ποιὰ κόκκινη Κόλαση ἢ τυφλὴν τοῦ ψυχῆ μπορεῖ νὰ
πλανηθῇ.

*Ἐπὶ τέλους ὁ πεθαμένος ἄθρωπος δὲν περπατοῦ-
σε πιά με τοὺς ὑπόδικους, κ' ἔμαθα πὼς εἶχε κα-
θίσῃ στὸ σκαμνὶ ποὺ κάθονται οἱ κατηγορούμενοι
καὶ πὼς ποτὲ πιά σ' ἀήττὸ τὸ χαριτωμένο κόσμῳ τοῦ
Κυρίου δὲ θὰ δεῖ τὸ πρόσωπό του.

Σὰ δυὸ καρδία ποὺ παραδέρνουν στὴν ἀνεμο-
ζάλη βρεθήκαμε στὸ δρόμο μας, μὰ δὲν κάναμε κα-
νένα σινιάλο, δὲν εἶπαμε οὔτε μιὰ λέξη, δὲν εἶχα-
με καμιά λέξη νὰ ποῦμε, γιατί δὲ συναπαντηθή-
καμε στὴν ἀγία νύχτα μὰ στὴ ντροπιασμένη μέρα.

*Ἐνας τοῖχος τῆς φυλακῆς μᾶς τριγύριζε καὶ τοὺς
δυὸ, εἴμαστε δυὸ ἀπόκληροι; ὁ κόσμος μᾶς εἶχε πε-
τάξῃ ἀπ' τὴν καρδιά του κι ὁ Θεὸς ἀπ' τις φροντι-
δες του καὶ τὰ σίδερα ποὺ παραμονέδουν τὴν ἀμαρ-
τία μᾶς εἶχαν πιάσῃ στὰ βρόχια τους.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓΛΑ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ ;

Φίλε «Νουμᾶ»,

Δὲν ξέρω, ἢ θὰ κἀνῇ ὁ Βασιλεὺς ἢ ὁ Διάδοχος
ἀφτὸ ποὺ προτείνει ὁ κ. Φραγκοῦδης, δηλ. ἀνά-
παιρητῇ ὁ πρῶτος καὶ νὰ γυρέψῃ ὁ Βος ἀναστο-
λὴ τοῦ Συντάγματος γιὰ τρία χρόνια γιὰ νὰ κυ-
βερνήσῃ με Κυβέρνηση δυχτατορικὴ, καὶ νὰ ἔρθῃ
ὕστερις μιὰ Συνταχτικὴ Συνέλευση, νὰ κἀνῃ ἓνα
καινούργιο Σύνταγμα πὸ ἀρστηρὸ κτλ., μὰ κι
ἂν γίνουνε ἀφτὰ, καὶ τὰ παραδεχτῇ ὁ Λαὸς, πάλι
δὲ θὰ κάνουμε τίποτες, ἀφοῦ ὕστερις ἀπὸ τρία χρό-
νια θὰ ἔρθουνε οἱ ἴδιοι ἢ ἄλλοι νεώτεροι Ράλληδες
καὶ Λεβιδίδες νὰ κάνουνε τὸ νέο Σύνταγμα, ποὺ
θὰ εἶναι ἀπάνου κάτου σὺν ἐκεῖνο ποὺ ἔχουμε, καὶ
πάλι ἐπὶ ἔχεις Γιάννη ; Τί εἶχα πάντα.

*Ἐγὼ σὰ γιατρὸς θαρρῶ, πὼς τὸ γιατρικὸ θὰ
βρεθῇ σὰ βροῦμε τὴν ἀρρώστια, καὶ ἡ ἀρρώστια μας
δὲν εἶναι οὔτε κἀνὸ τὸ Σύνταγμα, οὔτε ἀπὸ τὴν
ἀγάπη τοῦ Λαοῦ στὰ παχιά τὰ λόγια ἢ στὰ πρό-
σωπα τοῦ χωριοῦ του, οὔτε ἀπὸ τὴ δρᾶση τῆς Βα-

σιλείας. Ἡ ἀρρώστια μας προέρχεται ἀπὸ τὸ με-
γάλο πολιτικὸ λάθος ποὺ κάναμε, γιὰ νὰ χωριστοῦ-
με ἀπὸ τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖο, ποὺ εἶτανε ἡ τρίτη
Δύναμη τῆς μεγάλης καὶ ἐνδοξῆς Βυζαντινῆς Ἀ-
φτοκρατορίας μας κ' ἡ μονάχη στὸν καιρὸ τῆς
σκληραίας, καὶ γιὰ νὰ περιοριστοῦμε σ' ἓνα μονάχα
παράδειγμα ἄς θυμηθοῦμε τὸν Πατριάρχη Στέργιο
καὶ τὸν πύτροπον τοῦ ἀνήλικου γιοῦ τοῦ Ἀφτοκρά-
τορα Ἡράκλειου Μάγιστρον Βῶκον ποὺ στὸν καιρὸ
ποῦ ἔλειπεν ὁ Ἀφτοκράτορας στὴ μεγάλη ἐστρα-
τεία τῆς Περσίας ἐφτὰ χρονάκια κατορθώσανε καὶ
παράδες νὰ τοὺς στείλουνε καὶ στρατιώτες, καὶ τὴν
Πόλη νὰ προφυλάξουνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐχτροὺς
μας. Οἱ φιλελέτεροι κομπογιαννίτες τῆς λήφτερης
Ἑλλάδας περιορίσανε τὸν κληρὸ μας στὰ θρησκε-
στικὰ του καθήκοντα, γιατί θαρρέψανε πὼς οἱ Δε-
σποτάδες καὶ παπάδες μας εἶναι ξένοι γιὰ τὸ ἔθνος,
ἐνῶ τὸ ἐνάντιο εἶναι ἀπὸ τὴ σαρκα του κ' ἀπὸ τὰ
κόκκαλά του (σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς του καὶ ὀστοῦν ἐκ
τῶν ὀστέων του), καὶ γιαφτὸ πάντα εἶτανε καὶ εἶναι,
με τὸ Λαὸ, καὶ χαιρουνται καὶ λυπιῦνται καὶ πα-
θαίνουνε μαζί μ' ἀφτὸν καὶ στὴ μεγάλη Ἐπανά-
σταση καὶ στὸ Κρητικὸ καὶ τώρα στὸ Μακεδονικὸ
καὶ εἰς κάθε Ἐθνικὸ ζήτημα, ἄς εἶναι καὶ ἀγραμ-
ματοί. Ἐχουμε καρδιά Ἑλληνικὴ, κ' ἀφτὸ τοὺς
φτάνει νὰ εἶναι μαζί μας, καὶ στίς χαρές μας καὶ
στίς λύπες μας καὶ στίς ἐπιτυχίες μας καὶ στίς δυ-
στυχίες μας, καθὼς εἶναι κιόλας.

*Ἐχοντας τέτια μεγάλη δύναμη ἠθικὴ, πολιτικὴ
καὶ θρησκευτικὴ τὴν περιορίσαμε τόσο τολύ, ὥστε
καὶ ὁ μικρότερος ὑπάλληλος τῆς Κεντρικῆς Κυβέρ-
νησης νὰ εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸ Δεσπότη του
κ' ἡ χειροτονία του νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Βουλευ-
τῆ, καθὼς καὶ τοῦ Πιπᾶ ἀπὸ τὸν κομματάρχη
τῆς ἐπαρχίας του. Μὰ νὰ κ' ἡ προκοπὴ μας. Δὲ
μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας νὰ κυβερνήσῃ
καλὰ καλὰ οὔτε τὰ μοναστήρια οὔτε τις Ἐκκλησίες
ἐνῶ στὴν Τουρκία τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖο κυβερνάει
Θρησκευτικῶς καὶ Ἐκπαιδευτικῶς οὔλο τὸ ἔθνος,
ποὺ εἶναι θαρρῶ πολὺ πὸ ἠθικὸ καὶ γραμματισμένο
καὶ προοδεμένο ἀπὸ τὸ λήφτερο Βασίλειο, κ' ἄς
ἔχῃ ἀπάνου του τὴν Τουρκικὴ Κυβέρνηση ποὺ δὲν
τὴν κρίνει νὰ κἀνῃ ὅ,τι ξέρει κ' ὅ,τι θέλει.

Λοιπὸ κατὰ τὴ γνώμη μου πρέπει νὰ ξανακολ-
λήσουμε στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, γιὰ νὰ μᾶς
στέλῃ ἐκεῖνο, ἂν ἔχῃ ὄλους τοὺς Δεσποτάδες μας,
ἀλλὰ τοῦλάχιστο τὸν Ἐξάρχο πάσης Ἑλλάδας
«Μητροπολίτη Ἀθηνῶν» καὶ νὰ εἶναι με τὴν Ἱερὰ
Σύνοδο καὶ τὸ Ἐθνικὸ Μιχτὸ Συμβούλιο ὁ Ἄρειος
Πάγος τῶν θρησκευτικῶν μας διαφορῶν. Τὰ θρη-
σκευτικὰ καὶ Σκολιακὰ πράμματα τῆς Ἑλλάδας
νὰ διοικᾶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδας, ποὺ νὰ
γίνεται καθὼς ἡ τοῦ Οἶκ. Πατριαρχεῖου, με τὸ Ἐ-
θνικὸ Συμβούλιο ποὺ νὰ ἐκλέγεται ὅπως κ' εἰς τὸ
Ρωμαϊκὸ τῆς Τουρκίας καὶ με τοὺς Δεσποτάδες καὶ
ἐθνικὰ Συμβούλια ἢ Δημογεροντίες στίς ἐπαρχίες
κτλ. Ἐτσι ἀφαιρώντας ἀπὸ τὴ Συναλλαγὴ τις
Ἐκκλ. καὶ Ἐκπαιδευτικὲς ὑπόθεσεις κάνουμε μιὰ
ἄλλη πολιτὴθρησκευτικὴ Δύναμη, ποὺ θᾶναι καὶ με-
σοανεξάρτητη, γιατί ἡ πολιτικὴ ἀρχὴ νὰ μὴν ἔχῃ
τὸ δικαίωμα ἀνακατωθῇ στίς δουλιές τῆς ἀλλᾶ μο-
νάχα τὸ καθῆκο νὰ ἐκτελῇ τις ἀποφασές τῆς. Μο-
νάχα ἡ Βασιλεία θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἀρνη-
σηκυρίας, δηλ. ν' ἀρνηθῇ τὴν ὑπογραφή τῆς σὲ ἀπό-
φασες ποὺ θαρρεῖ βλαβερές γιὰ τὸ ἔθνος.

*Ἐτσι σχηματίζεται ἡ τρίτη Δύναμη ἀπὸ τοὺς
Κληρικοὺς κ' τοὺς Λογάδας τοῦ ἔθνου, ποὺ θὰ

είναι, σά νά λέμε, Ὑπουργεῖο τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καί τῆς Δημόσιας Ἐκπαίδευσης, πού θά ἔχη ἠθική ἐπιβολή στίς σκίφες κι' ἀποφάσεις τῆς Βασιλείας καί τῆς Βουλῆς, καί πού τό Ἔθνος θά ἔχη νά στρέψῃ τά ματιὰ του σέ καθε ὑπόθεση πού τῆ βλέπει πώς πακίνει στραβά, καί πού θά μπορῇ νά πῆ καί στή μιὰ καί στήν ἄλλη δύναμη «σταθῆτε» καί πακίνοντας μέ τή μιὰ νά σταματήσῃ τήν ἄλλη ἀπό τό κατακλύσιμα, πού πῆρε ἢ βλέπει πώς θά πάρῃ.

Ὅσο γιά τόν ἐνθουσιασμό καί τήν ἐντύπωση πού θά κάνει ἡ χειροτονία στό Φανάρι, ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τοῦ Μητροπολίτη Ἀθηνῶν, Ἐξάρχου πάσης Ἑλλάδας καί τό καταΐθασμά Του μέ λάβαρα κτλ. τό Συρκατζῆ καί τό μαπακχρισμά του στό βαπόρι, κι' ὅσο γιά τή συγκίνηση τοῦ Ἑλλ. Λαοῦ, σάν ἐρθε ὁ ἐψηφισμένος, ἄν τύχη μάλιστα νά εἶναι κανένας Βρούνιος ἢ Καλλιίδης, κι' ὅσο γιά τήν ἠθική ἀνύψωση τοῦ Πατριαρχείου καί στό Ρωμαίικο καί στόν ἄλλο κόσμον καί γιά τίς ἄλλες συνέπειες τῆς Ἐνωσης ἀφτηνῆς, ὁ καθένας τά νοιώθει. Ἐνα μοναχά φοβοῦμαι, μήπως δηλ. ἡ Τουρκική Κυβέρνηση δέ δεχτῆ τήν ἔνωσιν ἀφτή, μὴ θαρρῶ πώς θά ὑποκύβῃ γιατί εἶναι ζήτημα Ἐκκλησιαστικό, πού δέ μπορεῖ ν' ἀνακατωθῆ πολυ πολυ.

Ἀφτή εἶναι ἡ διάγνωση τῆς ἀρρώστιας τοῦ Ἐθνους μας καί ἡ θεραπεία της, κατὰ τήν ἰδέα μου. Δέν ξέρω τί θά ποῦνε οἱ σοφώτεροί μου, μὴ θαρρῶ πώς ἔδεν εἶναι ἡ πιό τέλεια εἶναι τουλάχιστον καλύτερη ἀπό πολλές ἄλλες πού εἶδαμε νά προτείνῃ ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος, βγαλμένα ὅμως ἢ μᾶλλον παρμένη ἀπό τήν ἱστορία μας — ἴρα δική μας.

Βακοῦ (τῆς Ρουσίας).

K. ΛΑΝΑΡΑΣ

ΠΟΙΗΤΑΡΑΡΟΣ!...

Φίλε Νουμά

Ξεφυλλίζοντας προχτές τό φυλλάδιον τοῦ περασμένου Θεριστῆ τῶν «Παναθηναίων», σταμάτησα μ' ἐκπλήξη μπροστά σ' ἕνα ποίημα τοῦ κ. Κ. Π. Καβάφη, μὲ ἐπιγραφή ὁ Βασιλεὺς Δημήτριος». Δηλαδή εἶπα ποίημα γιατί φαίνεται γραμμένο σέ στίχους. Μὰ τί εἶναι τοῦτο, Νουμά μου; Ἄ δέ γε λιέμαι, καί ποτε ὁ κ. Ξενόπουλος τόν ἀνακήρυξε βαρβάτο ποιητῆ τόν κ. Καβάφη. Κ' ἔχοντας ὁ κ. Μιχαηλίδης στήν ἀποθήκη τοῦ περιοδικοῦ του τήν τέττα γνῶμη τοῦ κριτικοῦ του, δημοσιεύει, φαίνεται, ὅ,τι τοῦ στέλνει ὁ κ. Καβάφης, δίχως καί νάν τά δίχνηι πρῶτα στοὺς συνεργάτες του τουλάχιστον. Νά τό ποίημα, κι' ἔ βαστᾶς μὴ γελᾶς.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

«Ὡσπερ οὐ βασιλεὺς, ἀλλ' ὑποκριτῆς μεταμφιέννεται χλαμύδα φαιάν ἀντὶ τῆς τραγικῆς ἐκείνης καὶ διαλαθῶν ὑπεχώρησεν».

Πλοῦταρχος—Βίος Δημητρίου.

Ἐάν τὸν παραίτησαν οἱ Μακεδόνες
Κι' ἀπέδειξαν πὼς προτιμοῦν τὸν Πύρρον,
Ὁ Βασιλεὺς Δημήτριος (μεγάλην
ἔλιξε ψυχῆ) καθόλου! — εἶσι εἶπον —
Δέν φέροθηκε σάν βασιλεὺς. Ἐπήγε
Κι' ἔβγαλε τὰ χροσᾶ φορέματά του,
Καὶ τὰ ποδήματά του πέταξε
Τὰ δλοπόδηφρα. Μὲ ροῦχ' ἀπλά
Γρήγορα ντύθηκε καὶ ξέφυγε,

**Κάμνοντας ὁμοία σάν ἠθοποιὸς
Ποῦ διαν ἡ παράστασις τελειώσῃ
Ἀλλάζει φορεσιὰ κι' ἀπέρχεται.**

Καί δέ μοῦ λές τί χρειάζονται οἱ στίχοι, ὕστερα ἀπό τό κομμάτι τοῦ Πλοῦταρχου; Δέν ὑπόγραφε ὁ κ. Καβάφης ἀμέσως ἀποκάτου πρὶν γράψῃ τοὺς στίχους του; Ὁ μᾶς ἔκανε καί χάρη, γιατί δέ θάφτιανε καί τήν τέττα κακομετάφρασή του. Ὡστόσο, ρωτᾶω πάλι, ἔχει εἶδηση ἀπὸ ποίηση ὁ Καβάφης; Ἡ τοῦ λές πὼς ἔχει καί παραίχει, ὁ Μιχαηλίδης καί συντροφία; Νάν τό μάθουμε γιά νάν τό ξέρουμε κι' αὐτό μαζί μέ τᾶλλα.

Δίκος σου
ΚΑΒΑΣΗΣ

«NEON HNEYMA»

Φίλε μου Νουμά,

Σοῦ στέλλω δύο λέξεις γιά νάλαφρώσω λιγάκι τό βάρος πού μοῦ κάθησε τόσες ἡμέρες τώρα στό στομάχι μέ τὰ δημοσιεύματα τῶν ἐφημερίδων γιά τό βιβλίον καί ἀπ' τό βιβλίον τοῦ κ. Περικλέου Γιαννοπούλου.

Κατὰ τήν γνώμην μου τό μόνον, τό ὁποῖον κατώρθωσεν ὁ κ. Περικλέος Γιαννοπούλος μέ τήν εἰς Μυριανθουσιανήν γλῶσσαν μετάφρασιν τοῦ ἔρθρου τοῦ κ. Κανελίδου, et tuti quanti γράφων εἰς τὰς ἐφημερίδας εἶνε ὅτι ἔθεσεν εἰς ἀνησυχίαν τοὺς στοιχειώτας τυπογράφους ἀφ' ἐνός μέ τήν ποικιλίαν τῶν στοιχείων πού μεταχειρίζεται, καί τοὺς φίλους του, μέ τὰς ἰδέας πού ἀναλύει.

Τό ἐκδοθὲν βιβλίον εἶνε κατὰ πληροφωρίας, τὰς ὁποίας ἔχω ἀπὸ τὸν συγγραφεῖα, «Τὸ δέκατον τοῦ προλόγου τοῦ ἔργου του, τό ὁποῖον θά τυπωθῆ ἐν προσεχεῖ μέλλοντι».

Ἐξ ἀτομικῶν μου ἐπίσης πληροφοριῶν γνωρίζω ὅτι ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι καί διευθυνταὶ ἐφημερίδων δέν ἔχουν διαφορετικὴν ἀπὸ τήν ἰδικήν μου γνώμην διὰ τό «πνεῦμα» τοῦ κ. Περικλέου.

Ἄ φίλος ὅμως εἶνε καί γιατί νά μὴ τοῦ κάνωμε τῆ ρεκλαμίσσατου».

Δέν ἔχω τίποτα ἄλλο νά προσθέσω, φίλτατε Νουμά, παρὰ ὅτι μόνον τήν ἐφημερίδα σου εὐρήκα καταφύγιον γιά νά γράψω τήν ταπεινὴν μου αὐτὴν γνώμην καί τὰς ἰσχνὰς μου πληροφορίας περὶ τοῦ ἔργου.

Σὲ γλυκοφιλῶ
Α. Χ

ΦΟΝΟΠАЗΑΡΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη.

- Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλαγερόπουλος
Σκοταμοί. Περαιάς 2, Ἐπαρχίης 9.
- Λαθωμοί. Ἀθήνα 7, Περαιάς 5, Ἐπαρχίης 10
- Κλειρέδες. Ἀθήνα 2, (;) Περαιάς 3.
- Ἀπαρωγάς. Ἀθήνα 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Οἱ γερμανικὲς ἐφημερίδες γράφουν πὼς ἡ γυναῖκα ἐνὸς μεγαλέμπορα τοῦ Βερολίνου ἀποφάσισε νά ξεοδέψῃ 150,000 μάρκας γιά νά γίνει ἀπὸ ἕναν ἱκανοστὸ γερμανὸ γλύπτην τὸ ἄγαλμα τοῦ Χάινε πού σκοπέβει κατόπι νά τὸ στήσῃ σὲ κάπιο χτήμα τῆς κοντὰ σὲ Πότσδαμ. Ὁ Χάινε, καθὼς βλέπομα, εἶτανε, εἶναι, καί θάναι, ἕνας ποιητῆς, ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπημένους ἀπὸ τίς γυναῖκες.

Ο.ΤΙ ΒΛΕΠΕ

Ὁ κ. Ξενόπουλος στὰ τελευταῖα «Παναθηναία» βρῖσκει ἐξοχὸν τὸ «Γοῦ Βίνκας» τοῦ Πολέμη. Δικαίωμα τοῦ αὐτοῦ. Δέν ἔχει ὅμως κανένα δικαίωμα, προσεφλώντας ἐξένη γνώμην, νά γράφῃ πὼς θάν τῶσοις ἐξοχὸν ὁ Ἐρμολάνας, ἄν τῶβλεπε.

— Τῶχει τό κακὸ αὐτὸ ὁ Ξενόπουλος νά ζητάει πάντα καί συντροφία στίς κριτικὰς του κατηγορίας.

— Κύριε Μιχαηλίδη, στα πόδι σου πέφτομα, τὰ χέρια σου φιλοῦμα, λυπήσου τὸ στομάχι μου καί σῶσε το ἀπὸ τίς κριτικὰς ἱπακχοῦντες τοῦ κ. Καρμπάνη!

— Τί κακὸ σοῦ κάνωμε, χριστιανὲ μου, καί μᾶς τυραγνεῖς ἔτσι; Πές του πὼς μᾶς νίκησε, πές του πὼς ὁ Ψυχάρης ἀποφάσισε πιά νά μὴ γράφῃ, πές του πὼς ὁ «Νουμάς» θά γίνει ἄρχων τοῦ Κομμουνισμοῦ, κηρύχοντας τίς γλωσσικὰς θεωρίας τοῦ συνεργάτη σου, πές του ὅ,τι διόλο θέλεις, σῶνε μόνον νά μᾶς ἀρτίει ἡ τυχοῦς. Στομάχια εἶναι, δέν εἶναι ὁδοστρωτῆρες, γιά νά βαστᾶνε σὲ τέτιες ἄγριες γροθιάς!

— Πικράπονο τῶχει ὁ Μιτσούκας, καί μ' ὄλο τὸ δίκιο, πού δέν τὸν ἐμνηθῆκανε καθόλου στήν Κύπρον ὅταν πῆγε κεῖ ὁ «Μισοῦλης»

— Γιά νά γίνει τόσο λαμπρὴ κι' ἐγκύριε ὑποδοχὴ στὸ καράδι μας, δούλεψε γερὰ κι' ὁ Μιτσούκας γυρνώντας ἕνα χρόνον σκεδὸν ἀπὸ χωριὸν σὲ χωριὸν τῆς Κύπρου κι' ἐνθουσιάζοντας τοὺς χωριώτας γιά τὸ στόλο μας.

— Δίκιο λοιπὸν εἶτανε νάν τὸν ἐμνηθῶνε σὲ καμιά πρόποσή τους μέτα οἱ Κυπριώτες. Τίποτ' ἄλλο δέ ζητοῦσε ἀπ' αὐτούς.

— Σὲ κάπιο φύλλο τοῦ «Ταχυδρόμου» τῆς Πόλης, εἶνας Ἀλκμαν κηρύχων: πὼς κηχτησποθῆκανε—ὄχι δέ καί τόσο!—οἱ δημοτικοστίδες μόλις ξαναπρόβαλε ὁ Timeson στήν «Ἀκρόπολη» μὲ τὰ ἀεροφούσκωτα «Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἄριδα».

— Ὁ Ἀλκμαν τὸ τελευταῖον αὐτὸ ὠ: νίκη, τῆ: κηχτᾶ ρεύοντας, κι' ἔχει δίκιο, ἀπὸ ὅ,τι οἱ Βλακμάινες τέτιες νίκες πάντοτε ὀνειρεύονται.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιά τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιοῦντα τὰ γραφεῖα μας καί σὲ Βιβλιοπωλεῖα Σακέτο-ὀδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στῆ Βουλῆ) τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρου «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλη «Ἡλιος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδου Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση» (σελ. 405).

Τοῦ Ἐφταλιώτη «Ἱστορία τῆς Ρωμοσύνης» σελ. 320 καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ Ἐρμονα «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ Φιλάντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμείκης γλώσσας (μῆρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ Λόγγου «Δάφνης καὶ Χλόη» (χρτοδεμένο) μεταφρ. Ἡλ. Βουτιερίδη (σελ. 86).

Τοῦ Χ. Ἀντρεάδου «Ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ Δ. Π. Ταγκόπουλου «Ζωντανὸ καὶ Πεθαμμένοι» δράμα—«Ἡ Χρυσάουγη» καὶ «Ἄφρος σὲ Γαλὸ» δηγήματα (σελ. 78).

Ἡ ΙΔΙΑΔΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 σὲ ἐξωτερικὸ.

Ἡ «ΜΑΤΙΑ» τοῦ Γ. Ἀβάζου δρ. 1.